

et Tilbud, ſaa ſkulde vi ſom ſagt tage det under Overvejelse og ſnareſt muligt give de Herrer Beſked; men der fremkom fremdeles ikke noget Tilbud. Derimod fremkom der et Vænderingsforſlag, ſom gik ud paa, at Spørgsmaalet om Fortolkningen af Loven af 1856 ſkulde henviſes til Domſtolene. Der foreligger alſaa ikke noget Tilbud fra modsat Side om at blive ved det gamle, men derimod er der udtalt, at hvis man ſkulde kunne blive ved det gamle, ſaa vilde man have gjort den Fortolkning af Loven af 1856, ſom man holdt paa, gældende paa en eller anden Maade, enten ved en Lovforandring, ved en Beſtemmelse i denne Lov, eller ved, at det af Ordſpørgeren eller Miniſteren blev udtalt, at man ikke anerkendte den Fortolkning og den Praksis, ſom nu er gældende ved denne Lov. Jeg kan derfor ikke forſtaa, at de, der ere Lovens varme Venner, kunne ønske, at dette Ting ſkulde tage en Afgørelſe paa et ſaa uſolidt Grundlag, at vi ſkulde komme til dette Tings Majoritet og ſige: Vi vide ikke, om de andre ville give eſter paa Spørgsmaalet om Friſtkoler og Skolekommiſſion, og vi vide ikke, hvad de ville forlange med Henſyn til Fortolkning af det nuværende, men de ville maaffe lade det blive ved det nuværende; ville I ſaa paa Forhaand erklære, at det ville I ogsaa? Det er dog ikke et Standpunkt. Et ſaa uſolidt Grundlag — vilde man ſikkert have ſagt fra de fleſte Sider — er jo intet andet, end at vi opgive vort principielle Standpunkt uden nogen ſom helſt Sikkerhed for, at vi ſaa nogen Lov. Men det var at ſaa Spørgsmaalet afgjort paa den alleruheldigſte Maade for dem, ſom ønske Loven. Derfor ere vi ikke gaaede til at fortætte diſſe Forhandlinger og komme til Konference med Partifæller, idet der jo ikke foreligger noget ſom helſt Tilbud af den Beſtaffenhed, at vi mente, der kunde være Tale om, at vi kunde gennemføre det.

Jøvrigt er det meget langt fra, at jeg ønsker at laſte Skylden for, hvad der har bragt Loven til at ſtrande, enten paa Folketinget eller paa Landſtinget eller paa de enkelte Partier; jeg tror at have erfaret, at det er omtrent ens i alle Partier i denne Sag. Der er nogle, ſom ere meget varme Venner af Loven og, tror jeg, næſten ville tage den for enhver Pris; der er andre, der ere beſtemte Modſtandere af Loven, og endelig er der en ſtor Del haade af dette og det andet Tings Medlemmer, ſom viſſelig ere for Loven, men naturligviſ ikke kunne gaa ind paa den mod at opgive det eſter deres Anſkueller rigtige paa denne Lov, og hvis jeg ſkulde udtale, hvad jeg tror er den eneſte

Grund til, at Loven er ſtrandet, ſaa ſkulde det være, at diſſe ſidſte Medlemmer, alſaa de, der i Virkeligheden ere for Loven, men ikke i den Grad Lovens varmefte Venner, have haft for lidet Tid til at ſætte ſig ind i dens Detailler og overveje, hvad de kunde gaa ind paa eller ikke gaa ind paa. Det er min Overbeviſning, at hvis Lovforſlaget var kommet blot ſaa meget ſom 14 Dage før fra Folketingets Side, ſaa havde vi haft en Skolelov. Det forekommer mig, at der har været ſaa megen ærlig Viſſe fra alle Sider, hos ledende og betydfulde Mænd, at dette viſt nok var blevet Reſultatet; men jeg ſiger ikke dette for at rette nogen ſom helſt Anke mod det andet Ting, thi jeg er fuldstændig overbevist om, at man ikke kunde blive færdig før, og at det var et ſaa ſtort, omfattende og vanſkeligt Emne, at man ſagten kan fortaage, at det ikke kunde blive færdigt før. Jeg anfører det ſom en beſlagelig Rendsgering, at Loven deſværre er ſtrandet, og det er uviſt, om den kan komme igennem en anden Gang. Jeg kan imidlertid ikke ſætte mig uden at udtale Haabet om, at vi maa ſaa bedre Held en anden Gang, og at der i en nær Fremtid maa komme en tilfredsſtillende Løsning af denne overordentlig vigtige Sag. Men ſom Sagerne nu ſtaa, er der intet andet for, end at jeg maa anmode det høje Ting om at vedtage Loven, ſaadan ſom den blev vedtagen i Landſtingets Affatteſe.

Formanden: Jø Anledning af den ærede Ordſpørgers Fremdragelſe af Udvalgsforhandlingerne ſkal jeg bemærke, at det ganſke viſt vilde være ønskeligt, at der i ſaa Henſeende iagttages Diſkretion, og at Udvalgets Forhandlinger ikke fremdrages offentlig. Men Forudſætningen for, at dette kan ſte, er, at Diſkretion iagttages fra alle Sider, og naar der om Forhandlingerne i Udvalget er fremkommet offentlige Meddelelſer, ſom ærede Medlemmer anſe for urigtige, anſer jeg mig ikke for beſøjet til at afſkære en Berigtigelſe i ſaa Henſeende.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds har Ordet.

J. Bedersen: Som Sagen foreligger, knytter der ſig jo ingen ſom helſt Spænding til den foreſtaaende Afgørelſe. Vi ere alle paa det rene med, at hvert af Tingene med overvejende Flertal vil vedtage ſit eget Forſlag, og at Sagen da vil være bortſalden. Under diſſe Omſtændigheder forekommer der mig ikke at være nogen ſom helſt Anledning til at fordybe mig i de Uoverensſtemmelſer mellem Tingene, ſom det ikke er ſkikkelſes Udvalget at komme over. Der er jo, ſom det